

Først kommer en række faktuelle udsagn:

I alt gennemførte Guineisk Kompagni i årene 1767-75 14 slaverejser. På de 14 rejser blev der indkøbt 3.022 slaver, hvoraf de 2.661 nåede levende frem til Vestindien, medens 361 slaver eller 12,2 % omkom under overfarten. Ud over slaver til kompagniets skibe, var der så aftalen med det franske rederi om levering af slaver. Her lød aftalen på 3.600 slaver, men at levere så mange slaver viste sig hurtigt umuligt for de danske forter, og i alt blev der kun leveret ca. 1.770 slaver til de franske skibe. Heller ikke til kompagniets egne skibe kunne forterne levere tilstrækkeligt med slaver. I årene 1767-77 blev der importeret 12.634 slaver til de danske vestindiske øer, og af dem kunne Guineisk Kompagni kun levere de ovenfor nævnte 2.661 eller lige ved 21 % af den totale import. De resterende 9.973 slaver blev importeret fra andre øer i Vestindien eller fra Nord- og Sydamerika.

Dernæst beskriver Kåre Lauring forholdene ombord:

Hele vejen hen langs Guineakysten har mandskabet på de europæiske slaveskibe stået ved lønningen og taget imod den ene rædselsslagne slave efter den anden. Der blev derfor også, så snart man fik fat, holdt godt fast i dem, så de ikke i panik sprang overbord. På ADA (red: slaveskib) tog man i 1773 højde for, at slaverne var skrækslagne, og i takt med at de kom ombord, fik de stukket en pibe med tobak i munden og et solidt glas brændevin i hånden. Så kunne de ligesom falde lidt til ro.

Efter at slaveskibene var kommet godt fri af kysten, kunne besætningen begynde at tage det mere roligt, men ikke for meget, for oprør kunne stadig forekomme. Slaverne gjorde oprør mod dårlig behandling, mod daglige prygl, sult, seksuelt misbrug eller i et forsøg på selvmord. Besætningen skulle være på vagt, optræde selvsikkert og skjule interne skænderier og splittelse, for slaverne holdt hele tiden øje med dem. Fulgte med i hvad der skete, og hvordan forholdet mellem slaver og besætning eventuelt kunne skifte, hvis søfolkene døde hurtigere end slaverne... Med 500 kendte oprør, hvortil skal lægges yderligere et antal, vi ikke kender til, foruden måske mere end tusind oprørsforsøg, stod det klart for både officerer og menige ombord i slaveskibene, at man skulle passe på og være på vagt hele døgnet. For slaver eller ej, så var det ikke sådan, at afrikanerne frivilligt og fredeligt lod sig føre over på den anden side af Atlanten, for med en sang på læben at gå i gang med at producere det sukker, europæerne utålmodigt sad og ventede på omkring deres teborde.

Dernæst kommer en beskrivelse af, hvordan man forsøgte at holde orden ombord på slaveskibet:

Den ene dag gik over i den anden, og både slaver og besætning begyndte nu at vænne sig til de daglige rutiner og arbejdsopgaver. Tidligt om morgenen blev slaverne, hvis ellers vejret tillod det, sendt på dækket, og selv om man var kommet på god afstand af Afrikas kyst, var man stadig på vagt. Så medens kvinder og børn fik lov til at bevæge sig nogenlunde frit omkring ude agter på skansedækket, blev mændene luftet på hoveddækket, lænket og lukket inde bag de to bevogtede barrikader, der var blevet rejst på tværs af dækket lige agten for bakken og foran skansedækket. Mellem 12 og 13 fik mandskabet deres frokost, og medens det foregik, fik slaverne gerne noget gammelt tovværk, som de kunne trevle op. I løbet af eftermiddagen blev slaverne "for at de ikke ved den siddende stilling skulle få skørbug", beordret til at danse, medens en tromme sørgede for, at de holdt en eller anden form for takt.... En dans udført af lænkeraslende spøgelses ville vi kalde det, en uhyggelig "danse macabre", men sådan så man ikke på det dengang, og i skibsjournalen ombord i slaveskibet CHRISTIANSBORG i 1764 beskrives dansen næsten muntert med sætningen: »Slaverne dansede og holdt sig lystige".

(Fra: Kåre Lauring: Slavernes dansede og holdt sig lystne. 2014)